

95066198-4	09/08/2025	עולם קטן	עמוד 9	1	22.41x17.34
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790					

לאן הולכים מכאן :

לאן הולכים מכאן

ברל'ה קרומבי, יושב ראש תנועת תקומה

החלוצי והאחיזה בקרקע ובפן המדיני בהקמת הלובי הבין-לאומי למען יו"ש, להכרזה על היותם של חבלי הארץ הזו חלק בלתי נפרד ממדינת ישראל.

כדי לדחוף את רכבת הריבונות הגיע הזמן לפתח שיח ציבורי ופוליטי בהקשר של ריבונות ישראלית ביו"ש, לגבש תוכנית מדינית וביטחונית, אבל חשוב לא פחות מכך לקדם שיח רעיוני.

אומנם חשוב מאוד לדבר על הדיף-סטייט, שתוקע מקלות בגלגלי החזון, על התקשורת ועל מערכת המשפט. אבל חשוב לא פחות לדבר על השאלה הגדולה: לאן אנחנו הולכים מכאן ומה היעדים שלנו כמחנה, כעם וכמדינה. להציב יעדים לכיבוש ולא רק לעסוק במגננה.

בכל מאבקי המחנה הלאומי – בנסיגה בסיני, באוסלו ובגירוש מגוש קטיף – תמיד צדקנו. אבל לא הצלחנו לקבוע סדר יום חדש ולהשפיע על המציאות, כי לא הצגנו חזון אחר. לא הצגנו חלופה רעיונית. להגיד רק מה לא לעשות, זו אינה תוכנית עבודה.

אחרי מלחמת יום הכיפורים קמה קבוצת צעירים והחליטה שהתשובה על המשבר העמוק שפקד את ישראל אחרי המלחמה היא חייב להיות שיבה לערש אבותינו והתיישבות יהודית ביהודה ושומרון. נראה כי חמישים שנה אחר כך החלת ריבונות תהיה תשובה הולמת לשבר העמוק של מלחמת 7 באוקטובר.

שעות המאמצים המדיניים והדיפלומטיים של הרצל, ויצמן וז'בוטינסקי, היא הפכה לעובדה מוגמרת את המעשה החלוצי של ייבוש הביצות והקמת המושבות.

עכשיו הגיע הזמן לעשות ליהודה ושומרון את אותו מעשה שחולל בן-גוריון ב-1948 למדינת ישראל הקטנה. לחבר את הרעיון של הסיבה לחבלי ארצנו ששוחררו בששת הימים, שקיבל ביטוי במפעל ההתיישבות

עכשיו הגיע הרגע לעלות שלב. כשהחליט בן-גוריון להכריז על הקמת המדינה הוא חיבר במעשה הזה את הציונות הרוחנית, הציונות המדינית והציונות המעשית. הכרזת המדינה נתנה תוקף למעשה הציונות והביאה לידי מימוש עשרות שנים של עשייה ציונית. היא הביאה לידי הופעה בעולם את הציונות הרוחנית של א"ד גורדון, ברל בצנלסון והרב קוק זצ"ל; היא הביאה לידי ביטוי את אלפי

מפעל ההתיישבות החל כתנועה שבלטה בפן המעשי. כמו חלוצי העליות גם המתישבים של עופרה ובית אל דגלו בעוד דונם ועוד עז. הם בנו יישובים מפוארים, חקלאות, והתמקדו באחיזה בקרקע. אבל גירוש גוש קטיף חשף לפני כולם שבציונות המעשית לבדה לא די לחולל את השינוי.

לציונות היו תמיד שתי רגליים נוספות: הציונות הרוחנית והציונות המדינית. הן נתנו את הכוח לציונות המעשית להיאחז בקרקע. למפעל ההתיישבות היה אומנם מהרגע הראשון מינון גדול מאוד של ציונות רוחנית לאורו של הרב קוק זצ"ל ובנו ממשיך דרכו הרב צבי יהודה, אבל עד לגירוש גוש קטיף כמעט לא הייתה ציונות מדינית.

זה היה הלך המרכזי שהפיקו מהגירוש ראשי יהודה ושומרון. בשנים האחרונות יש לנו ברוך ה' גם ציונות מדינית מפותחת. ראשי יו"ש הם היום אורחים חשובים בווינגטון, ומפעל ההתיישבות זוכה לתמיכה בין-לאומית ולמקום של כבוד במסדרונות הממשל בארצות הברית ואירופה. ממש כמו הציונות המדינית של אז, בניצוחו של הרצל, ז'בוטינסקי, ויצמן ובנציון נתניהו, כך ראשי יו"ש פעילים בעשור האחרון. כנסים בווינגטון, פגישות עם סנאטורים, ביקורי בכירים מהממשל האמריקאי במשכן שילה ובמרפסת של המדינה בפדואל. כל זה התחולל עקב הפקת הלקחים מגירוש גוש קטיף לצד בניית כוח במפלגת השלטון גם כאן בישראל.